

franzojskich husarow. Tim běšcho pschikafane, te hokočne drogi psched wozyma měsch a wotergi kuš dalej rekognoszierowasch abo hogleđasch.

To běšcho wjašele wejšy, aš te předne hoplemate woschzojskeg landu pschizechu. Burja maju šchuder, wošebne pak w Elsašu, wojašku šapu lubo, a taš gnašcho šchykno s dworow, ako te huschpurne rejtariki pschibenuchu: nowe uniformy, ředne brodki, malšne šoniki, — to še spodobascho. Šchaš běšcho taš młogi wejšy teke wojaš pobyt a młoga matka pomyšli še na šwojog niži pla regimenta štojezeg šyna, a trějascho šebe se šchorzu dsy s wozowu, pscheto won ga dejascho šobu do wojny a Bog wě, lěz bužo jog žedne šašej wižesch!

To běchu we wěrnosczi lube lužizki tosch te husariki, a do wojny derbechu; tam šchawesch, humřesch, žedne šašej pschisch! Sa tych šedej nam žednog głažka wina šchoda bysch, žednu šchrotu, žedno jajo šozomy lutowasch! A taš běšcho; kužda gosposa še napinascho, jadna psches drugu, aby jich deke doščž gospodowala. Ako potom wjazor na Wörthškich lědach ta žeta šchwadrona bivašowascho, te šone ša dkujku wozku pschikawefane tu škozonu šchawu grysachu, te wojaški pschihogniščkach šebe jaja, tuš a měšo pjazechu, kuždy zož wot gospose abo šeje žowki šrydnuš běšcho, a ten winowy šružš s wjašelim s ruški do ruški žesch, pschi tom teke šchaški šmėch a rušch še hugbascho, — jo, tegdy še myšlascho tež ten nejměrnějšchy burik: „Žo m'žo řednej bysch, ako wojaš bysch?“

Šošdžej jo še na tych šamych lědach druga wojaška bilda pošasala, taša, až nam ten dych še šatyšascho a te šosczi šginusch šschěchu.